

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa D. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokat M. K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 stycznia 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, jak również na oczywistą zasadność skargi. W ocenie skarżącego zachodzi potrzeba przesądzenia, czy w świetle art. 23, art. 24 § 1 oraz art. 448 k.c. ocena, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, w tym w szczególności dobra osobistego, którym jest zdrowie i bezpieczeństwo zdrowotne, powinna być dokonywana wyłącznie w oparciu o kryterium obiektywne (opinię społeczeństwa), czy też powinna ona uwzględniać subiektywne przekonanie osoby żądającej udzielenia ochrony.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15,

nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Sytuacja taka nie ma jednak miejsca na tle wniesionej skargi kasacyjnej.

Skarżący upatruje omawianej przesłanki w pytaniu o kryterium oceny naruszenia dóbr osobistych, w tym dóbr takich, jak zdrowie i bezpieczeństwo zdrowotne. Kwestia ta była już przedmiotem wyjaśnień w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przyjęte jest, że ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej możliwości zainteresowanego (ocena subiektywna), lecz kryteria oceny muszą być poddane obiektywizacji. O tym, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decyduje zatem obiektywna ocena konkretnych okoliczności faktycznych, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 33/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 93, z dnia 11 września 1997 r., III CKN 164/97, nie publ., z dnia 23 lutego 2001 r., II CKN 396/00, nie publ., z dnia 5 marca 2002 r., I CKN 535/00, nie publ., z dnia 28 lutego 2003 r., V CK 308/02, OSNC 2004, nr 5, poz. 82, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2005 r., II CK 578/04, nie publ., wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 213/05, nie publ., z dnia 29 września 2010 r., V CSK 19/10, OSNC-ZD 2011, nr 2, poz. 37, z dnia 20 kwietnia 2016 r., V CSK 517/15, nie publ.).

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK

596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie przez Sąd Apelacyjny - powoływanych przez niego w kontekście twierdzenia o oczywistej zasadności skargi - przepisów art. 378 § 1 w związku z art. 286, art. 378 § 1 w związku z art. 381, art. 378 § 1 w związku z art. 285 § 1 oraz art. 162 w związku z art. 286 k.p.c. było oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przez adwokata M. K. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 14 pkt 26) i § 16 ust. 4 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714 ze zm.).

aw

jw